

Rakovszky Zsuzsa
Célia

RAKOVSZKY ZSUZSA

Célia

IV.

Délután nekiülök az angyalos szakirodalomnak (a főnökasszony arra kért, hogy először egy angyalos cikket írjak a honlapjukra). Némileg meglepődve értesülök róla, hogy Atlantisz angyalai tizenkét kristálykoponyát hagytak a föld különböző pontjain, hogy Joyce Vintano angyallátó connecticuti házában csak úgy nyüzsögnek az angyalok, általában halott hozzátartozók üzeneteit hozzák, de főzési és divattanácsokkal is ellátják a háziasszonyt, hogy Rosemary Quill texasi kislányt az őrangyala akadályozta meg az utolsó pillanatban abban, hogy a sötétben belezuhanjon egy fedetlenül hagyott csatornanyílásba... Éppen ott tartok, hogy az angyalok a kvantumugrások által felszabaduló energiával működnek, és magasabb a rezgésszámuk, mint a kevésbé átszellemült fénylényeké, amikor megszólal a telefon. Ezúttal a mobilom. Zsani: Céliát sikerült meggyőznie az angolórák szükségességéről, egy óra múlva itt lesz nálam.

És csakugyan: percre pontosan a megbeszélte időpontban megszólal a csengő. Azt fogják hinni a szomszédok, leánykereskedésre adtam a fejem, gondolom, miközben ajtót nyitok, mert két napon belül immár a második fiatal szépség áll a nyitott ajtóban, ezúttal egy barna: kisebb és törékenyebb, mint a tegnapi (alig magasabb az anyjánál, ezt a fényképekről nem lehetett megállapítani), a haja a háta közepéig ér (ha netán neki is eláll kicsit a füle, a sűrű,

barna hajhullámok eltakarják), a szeme is barna, a külső szemzugok kissé lefelé húzódnak, ugyanaz az arc, és mégis egészen más: zárkózott, tartózkodó, talán gyanakvó is.

– Ezt letehetem? – kérdezi, és lecsúsztatja a válláról a táskát, oda, ahová Niki szokta a magáét: valami sportfelszerelés lehet benne. – Kicsit vizes... Ne tegyem inkább a fürdőszobába?

– Úszni voltál? – kérdem, ahogy kísérem befelé a nagyszobába.

Komolyan bólint. Vízszag, fertőtlenítő szaga, gumipapucsok a síkos lépcsőn, szürke és rücskös vízköpő-utánzatok, tátott, halott szájukból sugárban dől az eleven víz, egyetlen, aranysárga platánlevél a klórtól türkiz víztükörön. Célia karcsú, tétova, farmeres alakját nézegetem: igen, határozottan kisebb és vékonyabb, mint Niki.

– Elnézést, ha késtem: meg kellett szárítanom a hajamat! – mondja. Csakugyan, friss samponszaga van a hajának.

– Nem késtel – felelem, aztán zavaromban hangosan is elsütöm ugyanazt a rossz viccet, amely az előbb átvillant az agyamon. – Azt fogják hinni a szomszédok, hogy leánykereskedésre adtam a fejemet... az egyik volt osztálytársadat is tanítom, tegnap ő volt itt! – magyarázkodom ijedten hadarva, mert furcsálkodva néz rám. – A Ragsits Nikolettet.

– A Nikit? – A szája kissé lebiggyed a megvetéstől (nem, mégsem hasonlít annyira az anyjára, az ajka például telt és rózsaszín, nem sápadt cérnavonal, mint Zsanié, viszont fogszabályozót visel, talán mert a két elülső foga kissé keresztbe nőtt), de mondani nem mond semmit. Aztán váratlanul elmosolyodik, cinkos, megértő mosollyal, és engem elönt a mélységes, hálás megkönnyebbülés: – Nem találkoztam senkivel a lépcsőházban...

– Nem vagy szomjas? – kérdezem. Az ember uszoda után szomjas szokott lenni. – Csináljak egy teát? Különb-
ben csak ásványvíz van itthon...

– Jó lesz az ásványvíz – mondja szórakozottan, miköz-
ben a szeme körbejár a szobán.

Amikor visszaérek a vízzel, Célia a könyvespolc előtt áll, a könyveket nézegeti. Olyan hirtelen fordul vissza, mintha valami tiltott dolgon kaptam volna rajta.

– Csak nyugodtan! – mondom neki. – Bármelyiket szí-
vesen kölcsönadom. Látom, még mindig szeretsz olvasni! Kiskorodban legalábbis szerettél! – teszem hozzá gyorsan, mert olyan arcot vág, mint aki tiltakozni szeretne a méltatlan vád ellen. A homlokát ráncolja, töprengve néz rám.

– Kiskoromban? – kérdezi bizonytalanul. Neki nyilván nem volt különösebben emlékezetes az a néhány régi, rövid találkozás.

– Igen – mondom –, nem emlékszel? Persze miért is emlékeznél... Panaszkodtál egyszer, hogy nem hagy olvasni a többi gyerek... és volt valami furcsa, zöld plüssá-
latod! – teszem hozzá gyorsan, mert hátha nem szívesen emlékezik vissza azokra az időkre, az anyja szerelmi reformkísérleteire. De nem látok rajta kelletlenséget, csak azt a magába mélyedő, töprengő arckifejezést, amelyik olyankor ül ki az ember arcára, amikor erősen próbál visz-
szaemlékezni valamire.

– Tényleg! A Bonzó! – mondja kissé felvidulva. – Anyám iszonyúan utálta... azt hiszem, valamelyik köl-
tözésnél dobta ki titokban, mert én nem voltam hajlan-
dó megválni tőle...

Szóval most már „anyám”, és nem „Zsani”...

– Fura, hogy te ilyenekre emlékszel... – mondja töp-
rengve, aztán hirtelen, gyanakodva (vagy csak én érzem úgy?): – Sokat jártál hozzánk?

– Nem, nem sokat! – felelem mogorván. – Akkor talán nézzük azt az angolt!

Micsoda különbség Nikihez képest: unottan, a kisujjából rázza ki a példamondatok fordítását, a tesztekét is kis híján száz százalékra teljesíti.

– Úgy látom, jó angoltanárotok volt...

– Az is – mondja nem túl nagy meggyőződéssel –, meg én már elsős korom óta olvasok mindenfélét a neten... egy csomó könyvet ki is szótároztam.

– Hogyhogy akkor nem angol szakra mentél? – vágok bele merészen, de csak a fejét rázza:

– Minek? A nyelvtan meg az óangol nem érdekel valami nagyon... olvasni meg így is lehet.

Ez nem jött be: leleményesebben kell próbálkoznom.

– Fura dolog egy ilyen nyelvkönyv – mondom eltöprengve. – Vagy szerinted nem lenne fura egy ilyen világban élni? Ahol mindenki örökké csak tanul meg sportol, és mindenki kedveli egymást? Nekem mindig az volt az érzésem, hogy egy szörnyű zsarnok lappanghat valahol a háttérben, azért nem meri senki megmondani, mit gondol, és igazából az összes szereplő bankrablásra meg merényletekre készül...

Célia arca felragyog, hevesen bólogat.

– Egyszer, még a gimiben, amikor példamondatot kellett írni, már nem tudom, melyik igeidőre, azt írtam, hogy már harmincezer éve szenvedek a tisztítótűzben... ez akkor volt, amikor anyunak volt az a rövid katolikus korszaka... látnod kellett volna, a nő milyen képet vágott! És a szülőin komolyan elbeszélgetett anyámmal, közölte vele, neki az a benyomása, hogy nekem igen komoly problémáim lehetnek!

Ettől kezdve botrányos példamondatokat gyártunk, egymásra licitálva, és nagyokat nevetünk, mert elképzelt-

jük, milyen képet vágna az a bizonyos angoltanár, ha meghallaná őket.

Már évek óta élek itt, az árnyak közt az alvilágban.

Virágot szedtem éppen, amikor elraboltak.

Anyám már évek óta keres, mindhiába.

Amióta idelelenn élek, odafönn nem terem gyümölcs és nem érik meg a termés.

– Akkor szerinted is elég jól megy nekem, igaz? – kérdezi, és megtörli a szemét, mert könnybe lábadt a nevetéstől. – Akkor többet nem is kell jönnöm?

Ez fáj: azt hittem, éppen kezdünk összebarátkozni.

– Ha nincs kedved... – mondom lassan, és nagyon igyekszem, hogy ne érezze ki a hangomból a megbánottságot.

Célia töprengve, szórakozottan tépdesi a pulóvere ujját, nagy haja előreesik a jobb válla fölött, árnyékba borítja a fél arcát.

– Kedvem, az még csak lenne – mondja végül. – Csak minek? Szerintem enélkül is le tudok vizsgázni.

Föladom, gondolom... igazán nevetséges ötlet volt Zsanitól, hogy én... aztán mégsem bírom föladni.

– Még nem is beszélgettünk! – mondom. – A vizsgán beszélni is kell majd: kíváncsi vagyok, az hogy megy. Beszélj valamilyen témáról... what are your plans for the future? – kérdezem, és gondolatban gratulálok magamnak: milyen nagyszerű ötlet! De Célia elfordítja a fejét, a haja végét morzsolgatja a két ujjá között:

– Inkább valami másról...

– Hohó, azt nem lehet! – kiáltom színpadias szigorral. – A vizsgán se választhatod majd meg, miről akarsz beszélni.

Idegesen kisimítja a haját az arcából a keze hátával.

– Nincs semmiféle tervem! – tör ki kétségbeesetten,

aztán átvillan valami az arcán, és gyanakvóan, összehúzott szemmel néz az arcomba. – Anyám elmondta, igaz? – kérdezi olyan hangon, mint akinek fáj a torka.

Bólintok.

– Mit mondott pontosan?

Nincs más hátra: ki kell terítenem a kártyáimat.

– Azt, hogy ott akarod hagyni az egyetemem! Szerintem azért, mert biztosan férjhez akarsz menni! – improvizálok.

– Ezt mondta? – kérdezi csodálkozva. Előkotor a farmere zsebéből egy befőttesgumit, és kezdi idegesen áttömködni rajta a rengeteg haját, tevét a tú fokán, kövér oroslánt a tüzes karikán, olyan heves mozdulatokkal, mintha haragudna rá. A gumi persze elpattan: dühösen zsebre vágja.

– Miért, nem igaz? – kérdezem. Zsani, úgy látszik, félreértett valamit, gondolom megkönnyebbülten. De tévedtem:

– De igaz – feleli Célia. – Mármint az, hogy ott akarom hagyni az egyetemem! – Fél kézzel összefogja a haját a tarkóján, a másikkal futólag kontyba csavarja, aztán elengedi: szemlátomást nem tud belenyugodni a befőttesgumi elvesztésébe. – Nincs valami madzagod vagy csatod vagy valami? Utálok, amikor így lóg a hajam... Úgyis levágatom! – kiáltja az arcomba, mint aki valamilyen végzetes és megmásíthatatlan elhatározását közli, bár sejti, hogy a másik tiltakozni fog ellene.

Na, még csak az hiányzik!, gondolom, és már látom is magam előtt – mint valami horrorfilmben –, amint Célia a szemem láttára alakul át az ifjú Zsanett-té, rövid haj, pelyhes nyakszirt, csillapíthatatlan érdeklődés a közügyek iránt. De nem: ezen az arcon méltóság van, tartózkodás és szenvedés, fiatalága ellenére valami tudás, ami az anyjén soha nem volt, és talán nem is lesz.

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2017-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kéziratelőkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Balog Emerencia
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Vigh Ágnes
Kiadványszám 8831
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3524 5